

nyeit magyarázza, melyek Szegeden is fennállnak. Itt is kell tenni valamit a gyermekek megmentése érdekében. Csak néhány napja, hogy egy közeli községben a szó szoros értelmében éhenhalt egy két-három éves gyermek.

Cholnoky Károly gimnáziumi tanár arról szól, hogy azoknak, akik majd mint gyermekrendőrök tesznek jelentést a rendőrségen, ne kelljen órákig ott tartózkodni, míg bejut valamelyik hivatalba.

Dr. Pálfi József árvaszéki elnök a gyermekrendőrséget a legmelegebben üdvözlí és kijelenti, hogy a gyermekrendőrség jelentéseit hivatalos eljárás alapjául mindenkor elfogadja. Említést tesz a szülőkről és a szülők jogáról. A gyermek leghivatottabb bírója a szülő. A gyermekrendőrök csak akkor forduljanak a rendőrséghez, ha a segítségre felhívott szülő erre nem reagálna. A gyermekrendőrök által beadott jelentéseket nagyon avatott kezekben szeretné látni.

Dr. Orkonyi Ede kuriai bíró két csoportot kíván megkülönböztetni. Egyik a szoros felügyeleti teendőket végezné, a másik pedig kerületekre osztva a várost, beteglátogatásokat végezne. Indítványozza, hogy minden írásos panaszt a fiatalokhoz felügyelő hatóságához adjanak be. Ő klasszifikálja a panaszokat és azokat a megfelelő hatóságokhoz juttatja el.

Dr. Turcsányi Imréné preventív intézkedéseket tart szükségesnek. Figyelembe ajánlja a játszótérek rendszeresítését, szünidei gyermektelepeket, ifjúsági könyvtárak felállítását, továbbá a Németországban divatos iskolánővér tisztségét.

Bokor Adolf a munkásbiztosító pénztár támogatását ajánlja fel. Ezzel az értekezlet véget ért.

A gyermekrendőrség százhusz taggal kezd meg működését.

Szegedi iparosok küldöttsége a Polgárliga alakuló gyűlésén

— Ülés az ipartestületben. —

(Saját tudósítónktól.) A szegedi ipartestület előljárósága **Szakáll** József alelnök vezetésével mellett csütörtökön délután 5 órakor tartotta meg május havi ülését, melyen a tagok szokatlan nagy számmal jelentek meg.

Az előadó **Bozsó** János titkár felolvasta a múlt havi előljárósági ülés, valamint az azóta tartott bizottsági ülések jegyzőkönyveit, melyeket megjegyzés nélkül hitelesített az előljáróság és ugyancsak tudomásul vette a bemutatott január—április negyedévi pénztárkimutatást.

Az előljáróság ezután 38 iparos-tanoncot avatott segédde és tudomásul vette az elnökségnek azt a bejelentését, hogy a börtelosztó bizottság újabban 235 kűló bört kapott a börtközpontból a polgárság igényeinek kielégítésére, amit az iparosok között el is osztott. Ez egy új rendszer. Eddig a kereskedőkhöz juttatta a központ, a kamara javaslatára, most azonban csak börtiparos és az üzletének megfelelő arányban juthat a börtöz. Meg van állapítva, hogy két ízben történt igen kis mennyiségű kiutalásnál az iparosok a börtöz 30 ezer koronával olcsóbban jutottak, mint azelőtt, a régi rendszer mellett.

Nagy szeretettel és egyhangú lelkesedéssel méltányolta az előljáróság **dr. Soltész** Adolf országos iparegyesületi igazgató érdemeit az ország iparosai érdekében kifejtett sokoldalú és eredményes munkássága után. Örömmel, kitörő lelkesedéssel választotta meg **Cserzy** Mihály indítványára tiszteletbeli tagnak, ami eddig az ipartestületben páratlanul áll.

Tudomásul vette továbbá az ülés a ren-

dőrhatóság átiratát, mely szerint a testület évi közgyűléséről felvett jegyzőkönyvet hatóságilag jóváhagyta. A magyar városok országos kongresszusának állandó bizottsága által szerkesztett határozati javaslata fölött határozott végül az előljárósági ülés. A határozati javaslatnak lényegét azok a programponatok teszik, melyek a városok és a városi polgárság boldogulása érdekében a városi és az országos politikában megvalósítandó legfontosabb kívánságokat foglalják magokba. E kívánságok érvényesítéseért országosan eddig kizárólag a városok országos kongresszusa fejtett ki működést. A kongresszus hivatalos jellegű munkálkodása, mely a jövőben még behatósabb lesz, nem volt elégséges a kellő eredmények biztosítására. Ehez magának a városi polgárságnak éber érdeklődése és meggyőződéses, kitartó közreműködése is kell. Ezt kívánja

Vissza a frontra!

A hegedűk édes-lágy zokogással olvadnak össze egy melódiává, a csellók ábrándos epedéssel küldik hozzájuk sóhajaikat, a pizzicátok misztikusan zizegnek, az oboa, klarinét, fagott pedig kéjes, felesukló sirással hangzanak mint sok drága asszony zokogása, s mi hárman szabadságosok utolsó esténken hallgatjuk ezt az Operában.

Holnap hát vége! Elmult. S vissza újra a bizonytalanba, a semmiségbe, a nagy végtelen egyhangúságba, ahonnan csak a reményünk, a gondolatunk száll haza, ide az Operába.

A kürtök elfojtott lihegése feltör, férfias vággyal harsognak a hatalmas induló hangjait intonálva hogy feldobban a szívünk és a tekintetünk kigyul, a hang millió édes esengéssel rezeg a levegőben az egész orchester felgomolyog egy vad viharzásban, minden hangszer elzengi, felsikoltja utószor bánatát, a hüvös, érces hang elesuklik a gyötrő sirástól s a színpadon egy férfi karjaiban fehér leomló lepel módjára egy megtört női alak küzd a halállal. A függöny összeomlik.

És már lenn vagyunk az Andrássy-uton a néma sphinx mellett. Lágy eső permetez, az aszfalt feketén csillog, s a közönség kiözönlök. A sok villogó decolltage, a fényes tolették, briliánsok tömege drága prémekbe burkolódzott, bodros szőke fejek csillannak fel a foyer mélyében, hogy nemsokára egy fogat homályában tűnjenek el. Ütemesen patognak az ostorok a kocsik végigsiklanak, elröpülnek, s mi hárman még lenyűgözve a kábulattól mindig ott állunk.

Beszélünk. Hogy holnap elmegyünk. Itt hagyunk mindent ami szép, ami jó, hogy holnap nem nekünk gyulnak ki a körüti lámpák, s nem nekünk csilognak a kávéházak tükröablakai. Olyan volt a szabadság, mint egy mély gyönyörű álom, amelyből most van az ébredés a kijózanodás. Pedig oly szép volt álmodni!

Holnap hát a Déli vasutnál.

S a kegyetlen „holnap“ már itt van! A pályaházhoz vezető lejtőn haladunk fel s körülnézünk. A budai hegyekre aranykód módjára borul le a nap, a vár ablakai foszforeszkálnak, a zöld fü ragyog, fénylik és nekem mintha a lelkemet markolná egy távolról húzó kéz. A térdeim remegnek, érzem, hogy az ajkam reszket, s tudom, nagyon sápadt lehetek. Ők is mellettem. Hang nem jön fel a torkunkon, csak izzó vágygyal nézünk szét, hogy a tekintetünkben elvigyük ezt, hogy megégysszer felszivjuk magunkba ennek a könnyelmű, kacagó várcsának az illatát. Elvinni, hogy felhomályban visszagondolhasunk rá, hogy égő szemekkel beszélhessünk róla: „Ha majd egyszer mindenki visszajön...”

A perronon csupa katona, mind a frontra mennek vissza. Végső intelmeket, kedveskedő

megteremteni a Polgárliga megszervezésével, mely a városi polgárok és elsősorban annak már meglevő szervezetét tudatos és önálló munkára fogja össze a városok és a polgárság javára. A kongresszus Budapesten május 19-én a Vigadóban **Bárczy** István polgármester elnökle alatt fog lefolyni.

Az előljáróság a nagyjelentőségű terv és mozgáim bejelentését a maga értékével fogadta és vette tudomásul és elhatározta, hogy a szegedi Ipartestülethez méltó küldöttséggel fogja magát azon képviseltetni. A küldöttséget is megválasztotta. Tagjai ezek: **Pálfi** Dániel, **Szakáll** József elnökök, **Bozsó** János titkár, **Viski** György, **Schwarcz** Manó (szabó) **Szeghő** Árpád, **Benkóczi** Pál, **Fogel** Ede és **Vojtovics** Lajos.

Az iparosoknak a küldöttséghez való csatlakozását szívesen veszi az elnökség, jelentkezni vasárnapig lehet.

szavakat hallok; intim bucsuzkodások, lepergő könnyek, testeket megrázó fájdalmak vonulnak el. Hát mindenkinek fáj az elmenés, és mindenki elmegy? Dehát miért kell elmennünk, mért nem lehetünk mindnyájan együtt, hogy szeressük egymást, s miért nyel el bennünket a fekete föld?

Amott egy fiatal, fehérarcu önkéntes egy nőt ölel át, hosszú csókban tapadnak össze, a fiu azután hangtalanul lesiklik a kezére és tiszta, szent csókot lehel rá: így csak az anyjának csókol a fiu kezét, s ilyen simogatón csak anya öleli át a fiát! És hány ilyen jelenet! Kis karonülő gyerek kitárt karokkal hív valakit, vörösszemű asszonyok merednek a becsukódott ajtókra, de egy kegyetlen kürtjelzés és lassan indulunk.

Valami lágy szédülés kerülget, de azért kinézek. Tömérdék zsebkendő lobog, mosolykő-könnnyek, mind-mind az utonlevőknek szól. A kis önkéntes a fülkénkbe száll, bemutatkozik és hamar kihajol az ablakon. Integyet s egy idő múlva félájultan bukik vissza az ülésre.

Hosszu nagy csönd.

— „Az édes anyád?“ Ezt egyikünk kérdezi.

Hangtalanul integyet igent, két fényes könnyecsepp végigszántja az arcát és a térdére lecsöppen, azután gépiesen, mintegy magának sugja:

„Az anyám — az édes anyám.“

Nagy némaság. Elfordulunk. Talán mindegyikünk ebben a pillanatban a saját édesanyjára gondol, aki bennünket már nem kísérhet ki, csak a távolból küldi áldásait, szerető aggódását.

— És hova utazol?

Szinte sikoltva válaszolja:

— A Doberdóra!

En ülök mellette próbálom vigasztalni.

— No ne sirj. Nézd mi is az anyánktól megyünk el, s mi csak két hétig láttuk. Te is visszajössz majd ősszel, talán hamarabb is, hiszen nem tart örökké!

Rázza a fejét:

— En nem jövök többet vissza. Soha. Érzem és ép azért váltam nehezen el.

— Dehogy nem. Hogy mondhatasz ilyent! En 9 hónapig nem láttam most az édes anyámat, s talán megint kilencig nem fogom látni.

— Kilenc hónapig? Hiszen akkor nem is tudod, mi az: anyát szeretni. Senkim sincs, csak az édes anyám!

Már nem sir, kiapadtak a könnyei, engem fojtogat valami, nem bírok válaszolni. A többiek az orosz különbekéről beszélnek.

A Balaton fölött vérvörösen bukik le a nap, vadludak, szárcsák repülnek, a nádas susog, talán enyhe szél lehet. A kis önkéntes elaludt az ölemben, betakarom. Erre fölébred, körülnéz s mint egy durcás gyerek, belémás-